

Enid Blyton
Інід Блайтон

СЛАВЕТНА П'ЯТІРКА

П'ятірка чудово проводить час

ХАРКІВ
«ФІЛІО»
2025

Розділ перший

ДЖОРДЖА ЗАЛИШИЛАСЯ САМА

— Я вважаю, що так нечесно, — розлючено сказала Джорджа. — Ну от чому я не можу поїхати, а інші можуть? Я вдома вже два тижні й не бачила друзів, відколи у школі канікули. А тепер вони їдуть і два тижні чудово проводитимуть час, а я залишуся тут.

— Джорджо, не будь дурненькою, — озвалася мама. — Щойно мине твій нежить, одразу й поїдеш.

— Мені вже краще, — сказала Джорджа, насупившись. — Мамо, ти чудово це знаєш!

— Усе, досить, Джорджино, — втрутився тато, відірвавшись від газети. — Це вже втретє ми так сперечаємося за сніданком. Помовч.

Джорджа ніколи не відповідала, коли її називали Джорджиною, тож якби й хотіла щось сказати у відповідь, лиш надула губи та відвернулася.

Мама розсміялася:

— О, Джорджо, любонько! Не дивися вовком. Ти ж сама винувата, що застудилася: ходила купатися і довго не виходила з води, а зараз лише третій тиждень квітня!

— Я завжди купаюся у квітні, — понуро зауважила Джорджа.

— Я просив помовчати, — сказав батько, відклавши газету на стіл. — Іще одне слово, Джорджо, і ти взагалі не поїдеш до двоюрідних братів і сестри.

— Гав, — озвався з-під столу Тіммі. Йому не подобалося, коли хтось сердито розмовляв із Джорджею.

— І ти починаєш сперечатися зі мною? — обурився батько і, штовхнувши Тіммі носакон, насупився точнісінько, як Джорджа.

Його дружина знову розсміялася.

— Ой, обоє помовчте, — сказала вона. — Джорджо, сонечко, потерпи. Я відпущу тебе до кузенів, як тільки зможу. Завтра, якщо добре поводитимешся і сьогодні сильно не кашлятимеш.

— О, мамо, чому ти раніше не сказала? — зраділа Джорджа, її похмурість зникла, мов рукою зняло. — Цієї ночі я ні разу не кашлянула. І сьогодні почуваюся прекрасно. О, якщо я завтра можу поїхати у замок Фейнайтс, то обіцяю, що сьогодні навіть не кашляну!

— Що то за замок Фейнайтс? — запитав батько, знову відірвавшись від газети. — Вперше про нього чую!

— Та ні, Квентіне, любий, я вже розповідала тобі про нього принаймні три рази, — нагадала його дружина. — Шкільний товариш позичив Джуліану, Діку та Енн два кумедних старих фургони. Вони стоять у полі неподалік від замку Фейнайтс.

— О, то вони не житимуть у замку, — видихнув батько Джорджі. — Не можу цього допустити. Не хочу, щоб Джорджа повернулася додому вся така зарозуміла та владна.

— Джорджа не може бути зарозумілою та владною, — відказала йому дружина. — Я ледь змушую її тримати нігті охайними та носити чисті джинси. Квентіне, будь розсудливішим. Ти чудово знаєш, що Джорджа та її кузени й кузина завжди люблять влаштовувати спільні незвичні канікули.

— І натрапляти на пригоди, — посміхнулася Джорджа, яка була в чудовому гуморі від думки про те, що наступного дня вона вирушить до своїх братів та сестри.

— Ні. Цього разу ніяких жахливих пригод не буде, — пообіцяла їй мама. — Принаймні я не уявляю, як це може статися, якщо ти житимеш у такому спокійному місці, як селище Фейнайтс-Касл, в одному зі старих фургонів.

— Я б ніде не довіряв Джорджі, — сказав їй чоловік. — Вона тільки носом відчує запах пригоди й одразу ж кидається туди. Більше не знаю таких, як Джорджа. Дякувати Богу, в нас лише одна дитина. Не думаю, що я б упорався з двома чи трьома Джорджами.

— Таких, як Джорджа, багатенько, — озвалася його дружина. — Наприклад, Джуліан і Дік. Постійно у центрі якихось подій, а Енн тягнеться позаду, щиро прагнучи спокійного життя.

— Досить з мене тих суперечок, — батько Джорджі, енергійно відсунувши своє крісло, випадково копнув Тімі під столом. Собака заскавчав.

— От нетямущий собака, — сказав нетерпляче батько. — Лежить під столом кожен раз, коли ми їмо, і чекає, що я пам'ятатиму, що він там! Добре, піду попрацюю.

І він вийшов із кімнати. Гримнули двері столової. Затим гримнули двері кабінету. Потім з гриманням зачинилося вікно. Потому надто енергійно поштрикали вогонь у каміні. Заскрипіло крісло від ваги когось важкого. І все нарешті стихло.

— Тепер твій батько втрачений для світу аж до обіду, — сказала мати Джорджі. — Милий Боже, я принаймні тричі розповідала йому про Фейнайтс-Касл, де відпочивають твої кузени з кузиною, блаженна він душа.

Отож, Джорджо, я і справді думаю, що завтра ти можеш вирушити у дорогу. Сьогодні, доню, в тебе набагато кращий вигляд. Можеш зібрати свої речі, а після обіду я їх спакую.

— Дякую, мамо, — відповіла Джорджа й несподівано обійняла її. — Батько зрадіє, якщо я на якийсь час покину дім. Я для нього надто галаслива.

— Та ви — з одного сукна гудзики! — сказала мама, згадавши про гримання дверима та подібні речі. — Буває, ви обоє просто нестерпні, але без вас мені ніяк не обійтися! О, Тіммі, ти й досі під столом? Якби ж ти не лишав свого хвоста будь-де! Я хоч тобі не нашкодила?

— Мамо, він не проти, коли ти наступаєш йому на хвіст. Піду і просто зараз зберу всі речі. А як мені дістатися до Фейнайтс-Касл? Потягом?

— Так. Я відвезу тебе на станцію Кирін, і ти встигнеш на потяг о 10.40, — відповіла мама. — У Ліммінг-Го пересядеш на потяг, що прямує у Фейнайтс. Якщо напишеш листівку Джуліану просто зараз, він отримає її вранці й вийде тобі назустріч.

— Я зараз напишу, — щасливо сказала Джорджа. — Ой, мамочко, я почала боятися, що цей жахливий нежить триватиме усі канікули. Більше не купатимусь у такий холодний квітневий день.

— Ти вже казала це торік і позаторік, — нагадала їй мама. — Джорджо, у тебе дуже коротка пам'ять!

— Тіммі, вперед! — гукнула Джорджа, й обоє, наче вихор, вилетіли за двері. Ті з гуркотом захрягнулися, і дім здригнувся.

Тут же відчинилися двері кабінету, й сердитий голос проревів:

— Хто це гупає дверима, коли я працюю?! Невже ніхто у цьому домі не може тихо зачинити двері?

Джорджа лиш усміхнулася, коли побігла нагору. Найчастіше гримав дверима її батько, але він чув лише гримання інших. Джорджа перевернула увесь ящик для паперів, шукаючи листівку. Треба негайно відправити її, інакше та не встигне дійти до Джуліана, а так приємно, коли її зустрічатимуть усі кузени!

— Завтра ми від'їжджаємо, — сказала вона Тіммі, який дивився на неї та енергійно махав хвостиком. — Так, звісно, ти теж їдеш, тоді п'ятірка знову буде разом. Славетна п'ятірка! Тобі сподобається, еге ж, Тіммі? І мені теж!

Дівчинка нашкрябала листівку й помчала донизу, щоб відправити. Гримнули вхідні двері, і батько Джорджі

підстрибнув як ошпарений. Він був дуже розумним, працьовитим науковцем, нетерплячим і запальним, добродушним та дуже забудькуватим. Як би він хотів, щоб його дочка не була точною його копією, а була схожа на його тиху ніжну небогу Енн!

Джорджа відправила листівку. Вона була коротка і по суті.

Нежить минувся. Буду завтра. Прибуваю о 12.05. Отож, обов'язково зустрічайте мене з Тіммі. У нас уже хвости пістолетом, чесне слово!

Джорджа.

Дівчинка висунула усі шухляди й почала відбирати речі в дорогу. На допомогу прийшла мама. З приводу вибору речей завжди виникали суперечки, бо Джорджа хотіла взяти якнайменше теплих речей, але мама міркувала зовсім інакше.

Проте цього разу вони вдвох заповнили валізу доволі розумно. Та, як зазвичай, Джорджа відмовилася взяти хоча б одну сукню.

— Цікаво, коли вже ти виростеш з того, що хочеш бути хлопчиськом і поводишся, як хлопчисько! — у відчаї буркнула мама. — Добре, добре, бери ті жахливі старі джинси і червоний спортивний светр, якщо так хочеш. Але тоді мусиш спакувати ці теплі жилетки. Колись я їх поклала, а ти витягла. І мусиш взяти теплий плед, то Джуліан наказував. У фургонах не дуже тепло у таку погоду.

— Цікаво, які вони, — сказала Джорджа й запхала жилетки у валізу. — Джуліан у листі писав, що вони смішні та старомодні. Мабуть, схожі на ті, якими мандрували

у давнину, а не сучасні модернізовані, які перевозять автомобілі.

— Завтра побачиш, — захвилювалася мама. — Джорджа, ти знову кашляєш!

— То просто пилюка, ось і все, — сказала Джорджа, зашарівшись і намагаючись стримати лоскіт у горлі. Вона похапцем випила склянку води. Жахливо б вийшло, якби мама сказала, що вона таки не поїде!

Проте мама і справді вважала, що доньці покращало. Джорджа цілий тиждень пролежала у ліжку, страшенно вередувала і взагалі була складною пацієнткою. Тепер уже кілька днів на ногах, і вона знову стала схожою сама на себе.

«Поїздка у Фейнайтс піде їй на користь, там чисте свіже повітря, — думала її мама. — І їй потрібне товариство. Джорджа не любить залишатися на самоті, знаючи, що інші відпочивають без неї».

Того вечора Джорджа почувалася щасливою. Ще одна ніч, і вона житиме у фургоні аж два тижні! Лиш би погода була хорошою, тоді вони весело проведуть час!

Раптом зателенькав телефон. Дзень-дзелень! Дзень-дзелень!

Мама підняла слухавку.

— Алло! — сказала вона. — О... Це ти, Джуліане. Усе добре?

Джорджа тут же вискочила у коридор. Звісно, звісно, нічого не сталося! Звісно, Джуліан дзвонив не тому, щоб сказати їй не їхати! Дівчинка затамувала подих і прислухалася.

— Що ти кажеш, Джуліане? Любий, ніяк не зрозумію про що ти. Так, звісно, з твоїм дядьком усе гаразд. А що таке? Ні, він не зник. Джуліане, про що ти?

Джорджа нетерпляче слухала. Що трапилося? Та виявилось, що нічого надзвичайного не сталося. Коли мама зрештою поклала слухавку, то сказала доньці:

— Не метушися, Джорджо. Усе цілком добре, завтра можеш їхати. Джуліан просто подзвонив, щоб переконатися, що твій батько не серед тих науковців, які раптово кудись поділися. Схоже, у сьогоднішній газеті є коротке повідомлення про кількох осіб, які безслідно зникли. От наш любий добрий Джуліан і захотів переконатися, що з твоїм батьком усе гаразд.

— Неначе батько міг зникнути! — презирливо мовила Джорджа. — Джуліан, мабуть, збожеволів! Просто двоє дурних учених зрадили нашу країну і переїхали в іншу, щоб продавати наші таємниці. Ось що я б відповіла Джуліану!

Розділ другий

ЗНОВУ РАЗОМ

Наступного ранку на вологому від роси схилі пагорба на значній відстані від станції Кирін, де жила Джорджа, зі сходинок фургона зістрибнули двоє хлопчаків і попрямували до сусіднього фургона, що стояв неподалік. Вони постукали у двері.

— Енн! Ти вже прокинулась? Сьогодні пречудовий день!

— Звісно, що прокинулася, — почувся голос. — Двері не зачинено. Заходьте, я готую сніданок.

Джуліан і Дік штовхнули пофарбовані у голубий колір двері. Енн стояла біля маленької плити в кутку фургона й варила яйця в каструльці.

— Я не можу роззиратися навсібіч, — сказала вона. — Я засікаю час за годинником. Ще одна хвилина.

— Листоноша щойно приніс листівку від Джорджі, — повідомив Джуліан. — Вона пише, що вони з Тіммі вже тримають хвіст пістолетом! Я радий, що нарешті приїде і вона, і старий друзяка Тіммі.

— Ми усі підемо зустріти її, — сказала Енн, й досі не зводячи погляду із годинника. — Ще двадцять секунд.

— Ми ж самі прибули сюди три дні тому, — додав Дік. — Так що вона пропустила небагато. Звісно, Енн, ці яйця вийдуть зварені накруто.

Енн перестала дивитися на годинник.

— Ні, не вийдуть. Будуть такі як треба. — Вона дістала їх із маленької каструльки великою ложкою. — Діку, поклади їх на підставки для яєць. Он вони, просто у тебе під носом.

Дік узяв яйце із тарілки, куди їх клала Енн. Воно було таким гарячим, що хлопець зойкнув, впустив його, і шка-ралупа тріснула. Розтікся жовток.

— Діку! Ти ж бачив, як я витягувала його із окропу! — вигукнула Енн. — Тепер мушу готувати ще одне. Шкода, що тут немає старого друзяки Тіммі. Він би швидко злизав з долівки яйце, і мені б не довелося усе це прибирати.

— А поснідаймо на сходинках твого фургона, — запропонував Джуліан. — Сонечко таке приємне.

Отож дітлахи повсідалися та їли варені яйця, щедро намазаний маслом хліб з домашнім варенням із шматочками фруктів, а тоді соковиті яблука. Сонце добре прогріло землю, і Джуліан зняв куртку.

Обидва фургони стояли на пологому трав'янистому пагорбі. За фургонами ріс високий живопліт, який захищав їх від вітру. Під живоплотом тягнулися блідо-золотисті ряди первоцвіту, а блискуча пшінка переливалась на сонці, повернувши до нього свої полаковані голівки.

Неподалік стояли ще три фургони, але вже сучасні. Люди, що мешкали там, ще не прокинулися, їхні двері були міцно зачинені. Троє дітлахів ще не мали нагоди познайомитися з ними.

На пагорбі навпроти них височіли руїни старого замку, величні стіни якого і досі протистояли штормовим вітрам, що іноді пролітали пагорбами. У замку було чотири вежі.

Три із них сильно зруйновані, а четверта — вціліла майже повністю. Вікнами слугували бійниці, зроблені багато століть тому, щоб лучники випускали із них стріли.

До замку вела дуже стрімка стежка. На вершині пагорба здіймалася брама, надзвичайно міцна, викладена з великих блоків із білого каменю. Зараз браму закривала величезна решітка із кованого заліза, щоб ніхто не міг зайти всередину, і єдиний вхід був через невеличку вежу з вузькими дверима. Тут стояв турнікет, через який відвідувачі могли пройти у старий замок.

Замок оточував високий міцний мур, що зберігся після стількох років. Шматки його верхів'я впали з пагорба і лежали, наполовину вгрузлі в траві та бур'янах. Колись то був чудовий старовинний замок, для безпеки збудований на високому крутому пагорбі, з якого

охорона замку могла легко розгледіти околиці на багато миль довкола.

Як сказав Джуліан, будь-хто в одній із веж чи навіть на мурі міг бачити ворогів, що наближалися з боку семи графств. І часу б вистачило, щоб зачинити велику браму, укріпити стіни та підготуватися до тривалої облоги, якщо знадобиться.

Поснідавши, троє дітлахів сиділи на сходинках, гріючись на сонці. Вони дивилися на руїни старого замку, спостерігали за галками, які кружляли довкола чотирьох веж.

— Там, напевно, близько тисячі галок, — сказав Дік. — От якби у нас був польовий бінокль, щоб поспостерігати за ними. Було б неначе в цирку. Мені так подобається, як вони разом літають, кружляють і при цьому не зіштовхуються одна з одною.

— А їхні гнізда у цьому старому замку? — запитала Енн.

— Авжеж. Вони приносять на башти усіляке гілля, — сказав Дік, — і облаштовують там гнізда. Закладаюся, коли ми підемо туди, то земля під вежами буде по щиколотку висипана гілляччям.

— То підімо туди, коли Джорджа приїде, — запропонувала Енн. — Вхід лише п'ять пенсів. Я люблю старі замки. Люблю відчуття старовини.

— Я теж, — сказав Джуліан. — Сподіваюся, Джорджа захопила польовий бінокль, який їй подарували на день народження. Можна буде взяти його в замок і оглянути сільську місцевість на багато миль. Мабуть, зможемо побачити всі сім графств!

— Мені треба вимити посуд, — Енн підвелася. — Треба прибрати фургон до приїзду Джорджі.

— Ти справді думаєш, що Джорджа помітить, чи в ньому прибрано? — запитав Дік. — Енн, це марна трата часу!

Та Енн завжди любила прибиратися і складати речі у шафи чи на полички. Їй подобалося доглядати за двома фургонами. Вона вже встигла звикнути до них і з нетерпінням чекала миті, щоб показати їх Джорджі.

Вона підбігла до живоплоту і нарвала великий букет первоцвіту. Повернувшись, дівчинка поділила його на дві частини. Половину вона поставила у невеличку блакитну вазу, красиво оздобивши букет зеленим листям, і так само швидко впоралася з другою половиною квітів.

— Отак, щоб підійшло до зелено-жовтих фіранок! — сказала Енн. Невдовзі вона вже активно займалася підмітанням та витиранням пилуки. Дівчинка замислилася, чи не відправити Діка до струмка помити посуд після сніданку, та вирішила цього не робити. Дік не надто добре вправлявся із посудом, до того ж його не можна було розбити, бо він не їхній, а власника фургонів.

До одинадцятої тридцять фургони аж виблискували. Простирадла та ковдри Джорджі лежали на поличці під її ліжком, яке у денний час акуратно відкидалося на стіну, щоб звільнити місце. Ліжко Енн було з протилежного боку.

— Отакий відпочинок мені подобається, — сказала собі Енн. — Щось невеличке для нічлігу, поля і пагорби за вікном, їжа на свіжому повітрі й не надто багато пригод!

— Енн, що ти там бурмочеш? — запитав Дік, зазираючи у вікно. — Я щось почув про пригоди? Тобі теж їх бракує?

Зміст

<i>Розділ 1. Джорджа залишилася сама</i>	3
<i>Розділ 2. Знову разом</i>	11
<i>Розділ 3. Приємний ранок</i>	20
<i>Розділ 4. Мандрівні артисти</i>	28
<i>Розділ 5. Ніч і ранок</i>	36
<i>Розділ 6. Непривітні люди</i>	45
<i>Розділ 7. Лист, прогулянка і шок</i>	54
<i>Розділ 8. Куди зникли фургони?</i>	63
<i>Розділ 9. Велика несподіванка</i>	71
<i>Розділ 10. Повернення на старе місце</i>	80
<i>Розділ 11. Щось дуже дивне</i>	89
<i>Розділ 12. Поглинання вогню і не тільки!</i>	97
<i>Розділ 13. До замку</i>	106
<i>Розділ 14. Замок Фейнайтс</i>	114
<i>Розділ 15. Цікавий день</i>	123
<i>Розділ 16. Таємні шляхи</i>	131
<i>Розділ 17. Хвилювання і потрясіння</i>	140
<i>Розділ 18. Особиста пригода Джо</i>	148

<i>Розділ 19. До справи долучається Джо</i>	157
<i>Розділ 20. Значне хвилювання</i>	166
<i>Розділ 21. У кімнаті на вежі</i>	174
<i>Розділ 22. Красень і Джо розважаються</i>	182
<i>Розділ 23. Чудові розваги</i>	192